

jiná smuténka

*V noci jsem uslyšel smuténku.
Přišla a prostředním prstem
ťukala na sudy,
jestli je víno doma.*

*Všechno chce o nás teď vědět
smuténka za nás smutná.
Klepala na sudy.
Potmě je tolikrát líto.*

Jan Skácel
(SMUTÉNKA 1965)

u vodníka u vody slyšela jsem úvodník
předčítal ho obchodník, myslím, že byl podvodník
snad i trochu záškodník

u vodníka u vody objevil se porodník
chtěl slyšet ten úvodník, vůbec nebyl podvodník
používal přechodník

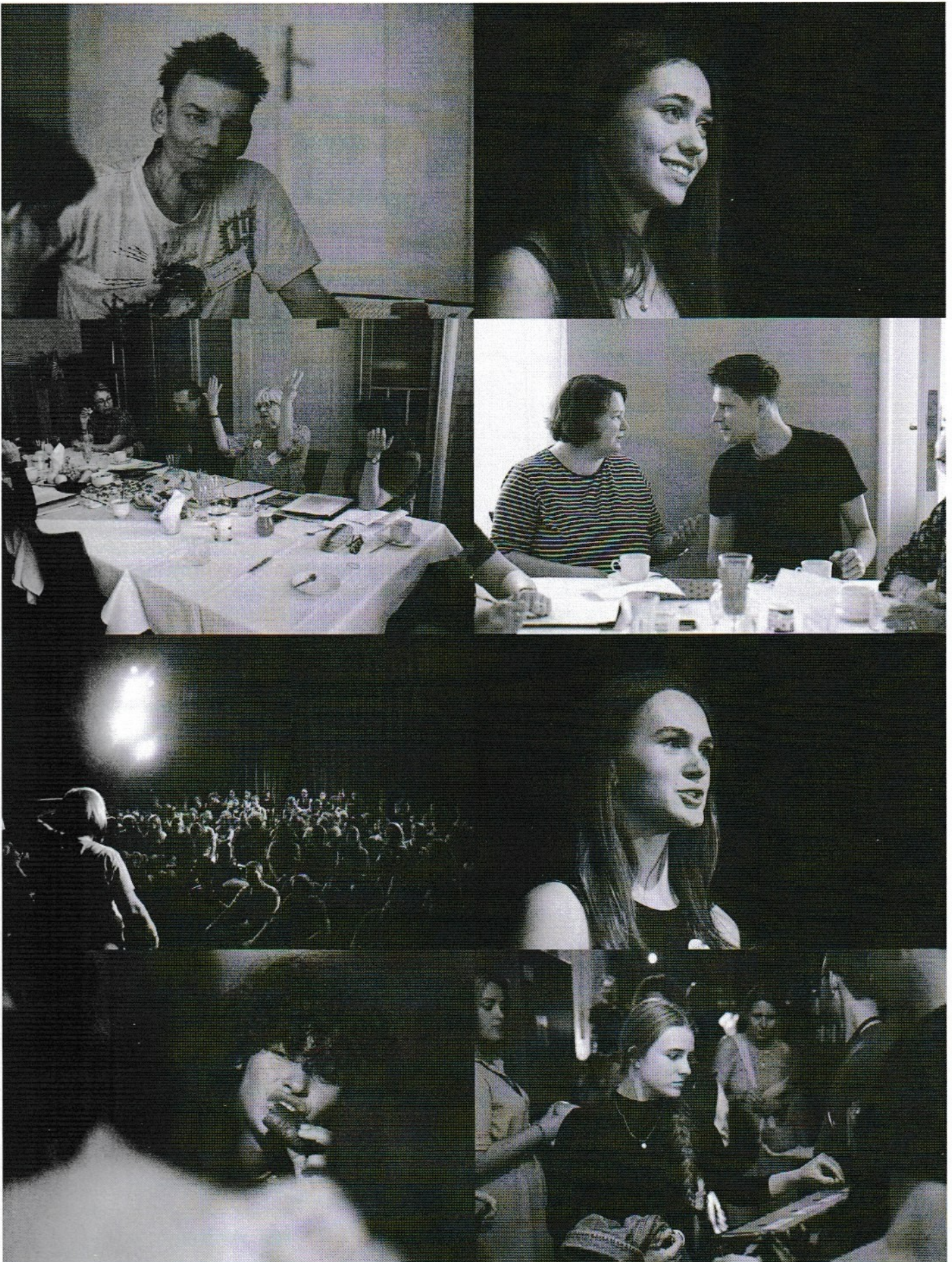
u vodníka u vody zůstal ležet úvodník...
kolik je v Prostějově řek,
kde by teď mohl ležet?
kolik je v Prostějově vody,
kde se ztrácí literární plody?

Psala jsem ten úvodník, co předčítal obchodník, možná že byl podvodník, snad i trochu záškodník, pak přišel ten porodník, co chtěl slyšet úvodník, ten co nebyl podvodník, jak machroval, že ví, co je přechodník... Prosím, najděte ten úvodník. V okrese Prostějov je pět řek, kde by mohl u vodníka u vody úvodník ležet. Jmenují se: *Blata* – tam bude víc bláta, *Haná* – ta asi bude studená, *Romže* – zdá se fajn, jenomže..., *Velká Haná* – zní jako Zlatá brána a *Vřesůvka* – to je spíš povodňová borůvka. Snažím se vyzvat k hromadné koupačce v jedné z nich. Po dvou letech si opět užíváme festival ve velice pozdním jaru a až jakémsi kalendářním pre-létu. Po růžovém probuzení do nového dne umístím na Instagram Wolkráče (@redakcewp) anketu, kde budete mít možnost hlasovat o výběru řeky. Užili bychom si letní ideu v proužkovaných plavkách, kulatých brýlích, s nafukovacími balóny a veršem na rtech. Je nutné dodat, že zdá se velice možné, že tato akce neproběhne, a proto vyzývám k další akci.

U divadla stojí kašna
z kamene co brána prašná
nad ránem už není zima
to je středoevropské klima
spodní prádlo stačí
Vašut zavře oči
a vyčerpané tělo se smočí

Nikola Beková

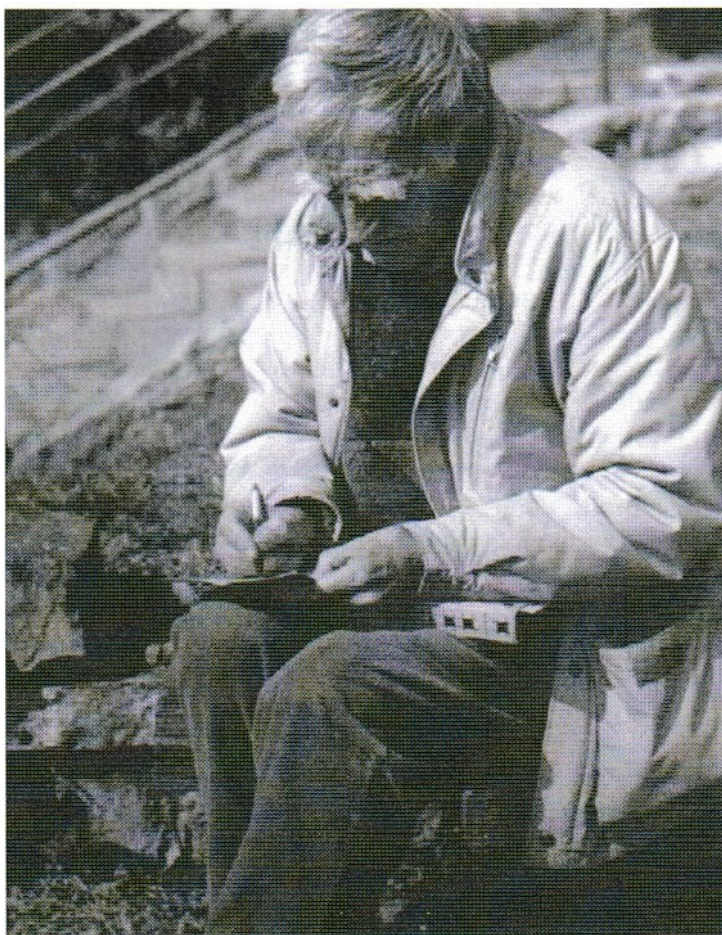

Na sobotní večer si připravte slavnostní róby na předávání Oscarů!!

oděvy

2. **Vsad'te na ležérnější styl.** Upjatosti a přílišné formálnosti už odzvonilo. Kravaty nechte doma ve skříni. Co všechno dokáže obyčejný límeček jednobarevné nebo střízlivě kostkované košile! Nedbalá elegance a spíše ležérnější odívání vás zaručeně vynesou na umělecký piedestal.
3. Bez **cigárka** těžko zapadnete mezi básníky a divadelníky. Iqos by však působil jako čert na kříž!
4. **Dominantní obočí.** Tohle není ani tak záležitost módní, jako spíš kosmetická. Zahodte pinzety a zapomeňte na jakoukoliv úpravu vašeho nadočnicového oblouku, dopřejte obočí volnost a za pár týdnů (přiznáváme, že u pomalejších obočnatců to může trvat i pár měsíců) se těšte z bujného porostu.
5. Opět nehledejte žádné složitosti. Bujná hřívá se na červený koberec nehodí. Ráno lehké uhlazení hřebenem a **účes** je na světě.
6. **Svetr s košilí.** Bunda je sice základ, ale bez svetru s pečlivě upravenou košilí daleko nedojdete. Hlavně v létě se outfit bez svrchníku může hodit. Držte se stereotypů a příliš neexperimentujte. Zlaté střední cestě se nic nevyrovná.
7. **Kruhy pod očima.** Neotřelý vizuální doplněk s přesahem do současného dění. Dejte si po kotěrovské zahrádce ještě lehkou dvanáctihodinovou turistiku po okolních barech a nonstopech, místo vody či sodovky vsad'te na provozní lihoviny a úspěch je zaručen. (Odolnější jedinci přeskočí předchozí návod a po domluvě s hoteliérem rovnou rozštípnou svou postel na třísky.)
8. Vzpomeňte si na královnu Alžbětu. Jaké je její tajné kouzlo? **Vážný výraz.** Také Jan Skácel ovládal po celý život umění pokerfacu, nebojte se tedy ani vy ozvláštňit svůj outfit britským šarmem.

Pavλίna Štěpánka Borská, Tereza Jindrová

Rozhovory s recit

František Souček, Charles Bukowski: *Tma v hrsti*

Jak jsi k textu přišel?

Je to poměrně dlouhá cesta. Chodím do Dismanova rozhlasového dětského souboru a na táboře jsme měli jako téma beat generation. Tam jsem se dostal jak k autorovi, tak k textu, který se mi zalíbil.

Jak bys charakterizoval mluvčího básně?

Už je smířený a má nadhled. Ačkoli neměl vždycky perfektní život, tak si z toho vždycky dokáže udělat srandu. Myslím, že text může být blízky i mladým lidem, zvláště když popisuje své mládí, které bylo dosti divoké a vzrušující. Každý by chtěl zažít něco vzrušujícího, nečekaného.

Čekal jsi, že se lidé budou smát?

Už jsem text říkal několikrát a pokaždé je to jiné. Někdy se nesmějí vůbec, někdy ano, ale pokaždé na různých místech. Pro mě je záhada proč. Ale ten text je takový, že člověk neví, jestli je vážný, nebo ne.

Natálie Šafránková, Shaun Tan: *Větvičkové*

Jak ses k textu dostala?

Hledala jsem text, který bude mít nějaké hlubší sdělení, a vybrala jsem si z knížky povídek Shauna Tana. Líbí se mi, že příběh říká důležitou myšlenku příjemným, odlehčeným způsobem.

Kdo jsou Větvičkové? Představuješ si je jako nějaké postavy?

Pro mě jsou ztvárněním přírody, jejími posly. Chápu je spíš abstraktně než jako konkrétní postavy. Příroda obecně: stromy, květiny a tak.

Jaký k nim máš vztah?

Určitě kladný, jako k celé přírodě. Myslím, že by se měla více chránit a my bychom si měli uvědomit, že jí dost ubližujeme.

Jak chápeš vztah dospělých a dětí k Větvičkům?

Rodiče řeší, když si děti s Větvičky hrají, oblékají je do různých šatů nebo si z nich něco staví. To je neškodné, nijak přírodě neubližují. Zatímco když jim větší kluci lámou větve a kopou do nich, nikdo je nenapomene, dospělí to přehlížejí.

Mikuláš Převrátíl, Roger McGough: *Někdo přijde a udělá to za mě líp*

Jak vypadá předloha a proč jsi vybral tyto básně?

Básně jsou ze stejnojmenné sbírky *Někdo přijde a udělá to za mě líp*. Vybral jsem básně, které se mi líbily, a společně s bratrem (*rovněž recitátorem – pozn. red.*) jsme je uspořádali, aby tvořily průběh dne. Začínají ránem a končí usínáním o samotě.

Ztotožňuješ se s vyprávějíci postavou?

Určitě. Hodně lidí mi říká, že se ke mně hodí věta „Někdo přijde a udělá to za mě líp“.

Jak bys postavu charakterizoval?

Je to flegmatik, s lhostejným a klidným přístupem k životu. Ale je taky osamělý.

Je ten text vtipný?

Lidé se smáli. Básně jsem vybíral, aby byly vtipné. Ale zároveň poslední báseň je o samotě, takže jsou spíš tragikomické.

átory 1.kategorie

Aneta Mikušáková, Tamara McKinley: *Poslední valčík*

Jaký máš dojem ze svého dnešního přednesu?

Na začátku jsem se musela do děje dostat, počítala jsem s tím, že půjdu až druhá, ale dívka přede mnou nedorazila. Když jsem to dořekla, tak jsem se klepala. Byla ve mně strašně hluboká emoce, musela jsem to ze sebe vytřepat a myslet na dobré věci. Nechtěla bych to zažít. Už když jsem text četla poprvé, tak jsem měla spoustu emocí z té hromady problémů, které Matylda řeší, které prožívá.

Text je úryvek z knížky. Jaký je okolní příběh?

V prologu knížky se dozvídáme o Matyldě, která žije s otcem čerstvě po matčině smrti. Zbytek knihy je o Jenny, která se přistěhuje na farmu, kde objeví Matyldiny dopisy a dovídá se o jejím životě. Moc se mi líbí, že přestože je její život těžký, tak si zachovává lásku k přírodě, která ji uklidňuje.

Co ti při přednesu pomáhá?

Díky popisu a vypjatosti situace mám velmi živou představu farmy a co se na ní děje.

Tereza Hubáčková, Daniela Fischerová: *Xůfřížůž*

Která z obou sester je ti bližší? Ztotožňuješ se s některou z nich?

Ráda bych řekla, že s Boženou, která vypráví. Ale bojím se, že trošku Blaženy ve mně je.

Není pro tebe těžké říkat text, který vypráví třicetiletá žena?

Přistupuju k tomu jako k roli. Pomáhá mi, že text není jen o třicetileté, ale vrací se i do věku patnácti let. Mně je teď patnáct, takže jsem se s věkovým rozdílem musela vyrovnat.

Rozhodil tě výpadek?

Občas se vystresuju z toho, že nemám trému. Udělala jsem chybu, když jsem se podívala na text těsně před přednesem. To mě rozhodilo a zamotala jsem se v zájmenech.

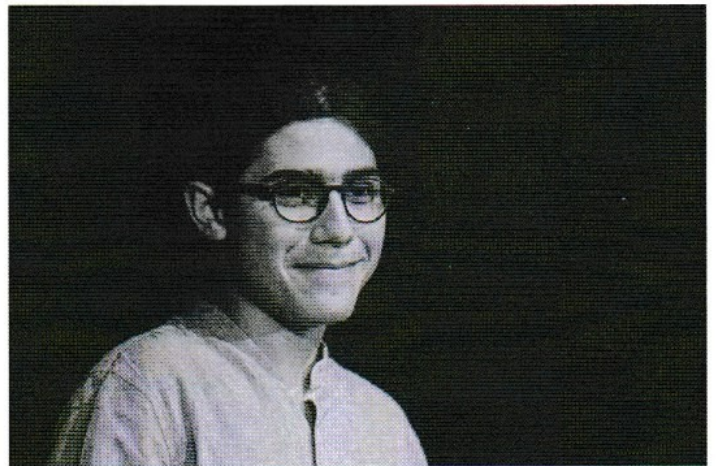
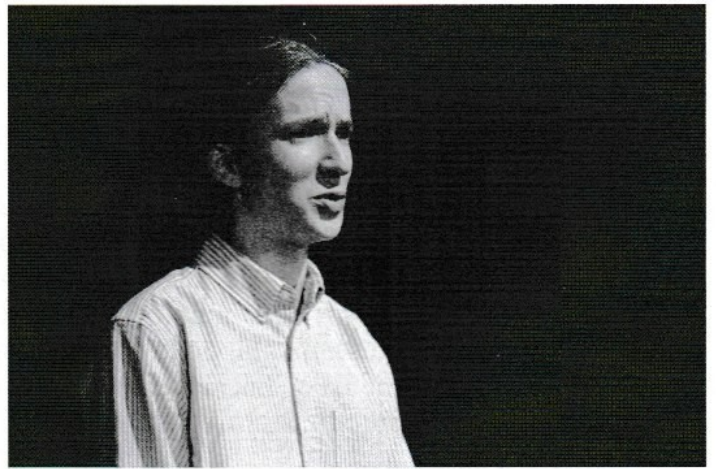
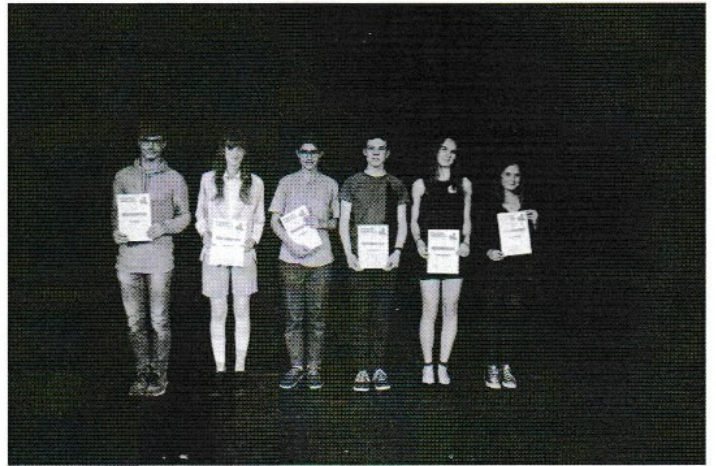
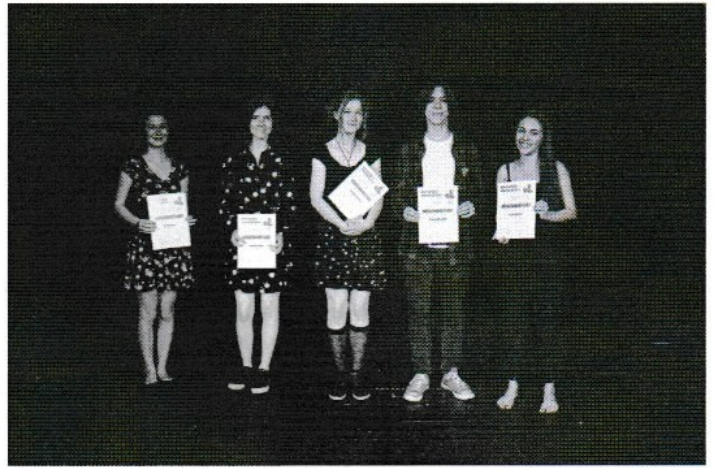
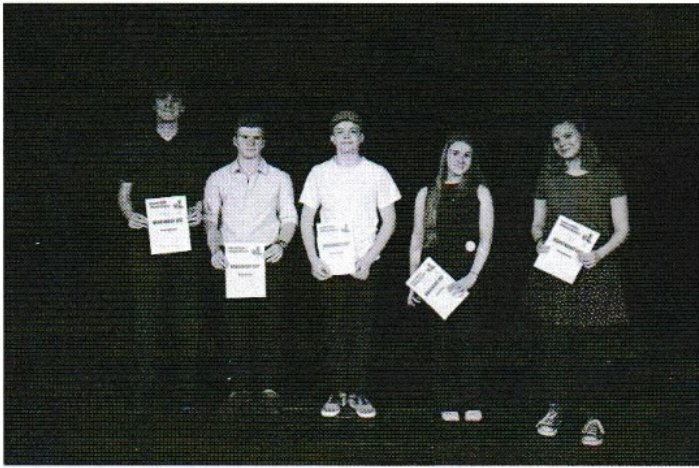
Hraješ scrabble?

Hrávala jsem, když jsem byla menší. Dokonce jsem byla na nějakých turnajích.

Měla jsi někdy takhle špatná písmenka?

Naštěstí ne. (Smích.)

Vítek Staša

Rozbor recitátorů: Přemýšlejte nad tím, ke ko

Rozbor recitátorů 1. kategorie

Vladimíra Bezdíčková, Jiřina Lhotská, Jana Machalíková, Radim Šíp, Jakub Doubrava

Rozbor recitátorů probíhal po menších skupinách, ze kterých přinášíme vybrané úryvky.

Jakub Doubrava: K vaší 1. kategorii máme drobné, ale přesto důležité věci. Začátkem si připomeňme, co je to spřežka, například „Jsem musel na záchod“. Obě „m“ se musí vyslovit, jinak se může stát, že vám špatně vyslovená spřežka změní význam, to je jen takové malé opakování. A pak ve spoustě případů nebyla doříkávána slova, zejména na konci věty, to buď souvisí s dechem, že s ním nevystačíte, nebo se jen zapomenete a poslední písmeno spolknete, takže nezapomeňte pečlivě doříkávat. Souvisí to třeba s větou „Jsem jedla“, která dnes v jedné recitaci měla zaznít, ale řečeno bylo jen „Jsem jedl“. To byly věci, který se daly vysledovat ve vícero případech, jedná se sice o drobnosti, ale důležité.

Jiřina Lhotská: Dávejte si také pozor na dramaturgii. Hlídejte si hlavně vámi vybrané úryvky. Když budete dál pracovat s nějakým textem a budete si

vybírat z většího celku, přemýšlejte, vůči komu ta informace směřuje, divák nemusí váš text znát, vy na posluhače ale nakladete spoustu informací, spoustu postav, o kterých nic neví, takže se pak v uvedených postavách a informacích snadno ztratí. Přemýšlejte, jestli ten úryvek má začátek, nosný oblouk až závěr. Přemýšlejte, jestli je hlavní téma dost zobrazeno, jestli vede ke konci, ke konkrétnímu motivu. Máte právo dělat škrty, je to vaše osobní zpráva, kterou o sobě předáváte, ale zase přemýšlejte, jestli není ve vystřižených pasážích něco důležitého pro nás jako diváka. Je to vaše nesmírná zodpovědnost. Když říkáte nějakou kratší plochu, kterou je třeba báseň nebo povídka, tak jedná se o logickou stavbu, která má téma a nosný oblouk. U delších textů je pak situace jiná. Když nebudete vědět, zda má váš úryvek smysl, zeptejte se, víc hlav víc ví.

Radim Šíp: Dost často máte několik možností, jakou strategii zvolíte, jestli budete v pozici vypravěče, nebo jestli budete z pohledu jedné postavy. Zamyslete se nad tím, co je pro vás jako pro interprety lepší. Může se vám zdát bližší věst vyprávění jen za jednu postavu, protože ji znáte a máte ji rádi, vy jste si to

kvůli té postavě vybrali, ale pak musíte přemýšlet, jestli příběh dává smysl i bez okolního vyškrtnutého textu. Není to vůbec jednoduché vybrat. Mně například trvalo deset let, než jsem vyškrtal jeden můj oblíbený text.

Jana Machalíková: Na cestě recitátora je jedno pokušení – tím je přímá řeč. Postavy jako kdyby říkaly „zahraj si nás, to bude hrozně bezva“, ale vy pak na oltář položíte vypravěče a divákovi unikne celek. Když si ale vy sami rozhodnete, za koho daný příběh říkáte a přes něj tu emoci dostanete, tak k nám zároveň dolehne, co si o tom myslí také vypravěč.

Jakub Doubrava: Tohle byly dílčí věci, připomínky k dramaturgii, ale dnešní rozbor je „jeden velký workshop“ a pro mě je to také jeden velký svátek, chvíle, kdy můžeme spolu plout, je to pro mě droga.

Denisa Hortová, Jill Atkins:
Sophiina tajná válka

Vladimíra Bezdíčková: Máš krásný, příjemný, přirozený projev, udržuješ krásný kontakt s diváky, s posluchači. Oceňuji zejména jakousi jemnost toho vystupování, ale zá-

mu svůj přednes směřujete

roven citlivost, se kterou posluchače vtahuješ do příběhu. Vidím problém v tom textu. Je to tak, jak říkali kolegové. Člověk si vybere text, ty sis vybrala knihu, která funguje jako deníkový zápis, kde se něco děje, název celé knížky je *Sophiina tajná válka*. Ale co my se dozvídáme, je úvod daleko větší situace. Na konci si já jako posluchač říkám „A co bylo dál?“. Já se sice o válce něco dozvídám, ale není to *Sophiina válka*, jde o válku v zemi. Mě zajímá, co se stalo dál. Úryvek je báječný vzačátku, kde se nám krásně nastínilo, co se děje, proč se to děje, je to jeden jednotlivý obraz, který ale jenom je.

Denisa Hortová: My to brali jako fakt, že je malá a ještě tu válku neřešila, že její největší problém je, že zabila své slepice a potom se jí dotkla válka.

VB: Rozumím, ale tvůj text začíná tím, že je pondělí ráno, ale v čase se nic dál nevyvíjí, my nemáme kam pokračovat. Říkáš, že jejím největším problémem jsou slepice, ale ta dívka se pak ptá i na německé vojáky, ona válku vnímá, ona ji možná vnímá daleko víc, než je ochotna si připustit. Tvůj úryvek nám vlastně nedovoluje najít řešení její situace. Mě ale zajímá, co se stane dál. Co se děje v té knížce?

DH: Ona podniká proti německým vojákům takovou hru.

VB: Mě to zajímá, protože z toho úryvku není nic poznat. Říkáš, že jste se snažili udělat obrázek, který by říkal „není to fér, vzali mi slepice“, ale na takové zjednodušení je celá tahle situace příliš závažná, text vlastně jenom skončí, nevyvíjí se dál, nefunguje jako celek, je to jenom obrázek – ale moc hezky řečený, moc hezky zachycený pocit děvčete, holky, která přijde o něco, co měla ráda, ale tím to skončí.

DH: Takže by pomohlo, kdybych si vybrala větší část celku?

VB: Myslím, že ano, jednak my bychom se něco dozvěděli, jednak by přednes získal rytmus vyprávění. Hezky bys rozčlenila deníkový záznam, který knížka využívá, bylo by přesně řečeno, co se stalo ráno, co v poledne, co odpoledne. Já bych totiž chtěla aspoň jednu celou situaci. Je moc hezké zachytit, co ta dívka prožívá, ale já bych spíš radila vzít si větší část textu, jít v rámci deníkového záznamu ještě dál a dotáhnout to od začátku ke konci. Dejte si pozor při škrtání, aby vám z toho pak nevylezl jiný příběh, aby se neztratily nálado tvorné

prvky, aby provedené škrtky byly opravdu jenom škrtečky. Kdyby sis vzala delší příběh, který potřebuješ, tak je lepší pečlivě škrtat, abychom se dozvěděli, jak ses s tím vyrovnala. Ve tvém dnešním úryvku, který známe, se ještě nic neukázalo. Jinak k tomu přednesu mám jen drobnosti: když jsou v deníku otázky, můžeš je přednést členitěji. Jde o otázky, které si kladeš, ony tě teprve napadají, teprve si na ně přicházíš. Je to podobné, jako když člověka něco trápí. Možná by to tak mohlo být víc řečeno – teprve přemýšlíš, co všechno se může stát. Kdybys měla delší vyškrtaný úryvek, mohla jsi nás lépe vtáhnout dál. Daleko víc sis nás mohla táhnout za sebou. Čili vůbec nevidím problém ve tvém projevu, ve tvém členění, všechno bylo důvěryhodné, ale ten text neposkytuje v téhle podobě žádné rozuzlení. Jde o jednotlivý obrázek. Člověk je totiž zvědavý na zápletku. Zkus ve svém textu dál hledat odkud kam.

Dominik Majer, Zdeněk Svěrák: *Sraz naší třídy*

VB: Proč mluvím o důležitosti škrtů. My jsme si v porotě kladli otázku, jak ty sám vnímáš svůj vybraný text. Máme v něm jednu konkrétní situaci. Má být tvůj příběh komic-

kou příhodou? Co se dozvíme o jednotlivých aktérech? My se totiž dozvíme jen tu jednu příhodu, ale vlastně celý příběh, celá povídka je vzpomínka, která se udála s laskavým humorem. Možná by stálo za to podívat se znovu na provedené škrty. První škrty by ti pomohl s navozením atmosféry a situace, byl by to pro tebe dobrý úvod do dané příhody, protože by krásně představil postavu pedagoga. Teď je také otázka, jestli příběh říkáš ty z pozice vypravěče, který se vrací, nebo ho říkáš za některou z postav? Tím, že je tam víc postav a ty se do nich stylizuješ, působí tvůj přednes skoro jako karikatura. Příběhu to neprospívá. Ty mluvíš za třídního, my si ho nějakým způsobem zhmotníme, ale pak je tam chemikářka a v momentě, kdy ty její promluvu předneseš nějak stylizovaně, tak tu postavu shodíš. A tím, že ty stylizuješ každou postavu, tak celý příběh činíš nedůvěryhodným a nás jako posluchače z něj vyhazuješ. Je to neuctivé. Ty musíš mít představu o jednotlivých postavách, musíš si ji vystavit v sobě, ale nám budeš příběh vyprávět úplně stejně, jako když mluvíš venku s klukama. Jde o příběh, který není nutné stylizovat, ubližuje to tomu. Máš zpěvnou intonaci, takže postavy ještě zpívají, příběh je pak opravdu nedůvěryhodným, jedná se až o karikaturu.

Dominik Majer: Takže tu přímou řeč mám říkat jak?

Denisa Hortová: Máš ji říkat jako ty, nemáš měnit hlas.

DM: Není to nuda?

VH: Ne, není to nuda. Ty nás vtáhneš na své vyprávění, protože seš vypravěč, a když něco vyprávíš se zaujetím, tak i nás vtáhneš do příběhu. Ty máš jasnou představu a nemusíš nic stylizovat. Ty ji vykreslíš svým vnitřním zaujetím. Pomůžeš si tím ve splavnosti textu. Posluchač si totiž pak neví trochu rady s těmi postavami. My si tu postavu každý nějak představujeme, takže ji nepotřebujeme mít jako karikaturu. Bylo by dobré také zapracovat na tempu řeči, text je třeba si rozčlenit, aby si z něj neměl jeden monolit, protože v tom se za chvíli ztratíme. Být tebou, začala bych tím, že si text vyčistíš, a pak zjistíš, že v něm máš krásné věci, jako jsou přirovnání, slovní vtipky a různá neotřelá slova.

Natálie Šafránková, Shaun Tan: *Větvíčkové*

VB: Chtěla bych obecně ocenit výběr textů, letos je hodně zajímavý. I tvůj text je velmi pozoruhodný, už v momentě, kdy jsi nastoupila, jsem si říkala, že se těším, že mě tvůj přednes zajímá. Ale musím se přiznat, že někdy v polovině textu jsem si říkala, že mi není moc jasný jeho smysl. Ten text je seškrtaný?

Natálie Šafránková: Nene, není.

VB: Tvůj text teda klade otázky. Mě by zajímalo, jak jej mám číst. Taky bylo znát, že ti místy dochází dech.

NŠ: Já se dva měsíce léčím s hlasivkami, takže je pro mě hodně těžké udržet dech.

VB: Jasně, když to teď nejde, tak to nejde. Já mám hlavně problém, že je mi nejasný konec. Máme ho krásně členěný, ve třetím odstavci je cítit napětí, možná i agrese. Máme tam i vsuvku, myslím si, že by víc chtělo být si vědom toho, že tam ta vsuvka je. Když využiješ nabízené agrese a napětí, tak budeš moci ten text uchopit ještě z jiné úrovně. Musím říct, že ten konec je ohromně silný, protože je nečekaný. V takovém případě bych zvažovala, jestli líp nepracovat s tempem, aby nám jako posluchačům opravdu došla pointa.

NŠ: Jako ještě víc zpomalit?

VB: Ano. Ať mi to jako posluchačovi stihne všechno dojít. Ale jde jenom o drobnosti. Text je opravdu velmi zajímavý.

Adéla Čechmanová, Daniela Fischerová: *Holčička s okoušanými nehty*

VB: Opět jsme v porotě měli trochu debatu o tom textu, protože jsme všichni věděli, co nám říkáš, a moralita a způsob, kterým to říkáš, nám poskytovaly určitý nadhled, tvůj projev byl odměřený. Kdyby tady došlo ke stylizaci, vznikla by karikatura, jak jsme o tom již mluvili. Způsob, jakým jsme příběh dostali, se nám hodně líbil v té odměřenosti, ale možná jí bylo až moc, takže jsme začali hledat, jak

tvůj příběh ozvláštnit. Příběh vypadal tak, jak vypadá i graficky, byl plastický. Chtělo by si říct, odkud a kam jdu – lepší členění. Je potřeba si text vzít a graficky si ho rozdělit na menší úseky, aby ti pomohly jej neříkat jako jeden celek, ale aby si nás vedla těmi jednotlivými momenty. Pozor na hlasivky v dialogu, ke konci už tomu nebylo rozumět, chce to dávat pozor na intenzitu. Jinak byl projev pěkný a ucelený, text byl řečen moc hezky, ale potřebovali bychom, aby si nás líp po tom příběhu provedla, proto potřebuješ větší vnitřní členění, které ti ještě líp vystaví kompozici. Já bych ráda dostala vrstevnatý příběh. Jinak ho chápu a věřím tomu. Text mi po skončení klade otázky, což je bezva, protože to jsi asi chtěla.

Adéla Čechmanová: Jojo.

VB: Takže cíl splněn. Ale ještě to mohlo být barvitější a přesnější.

Jiří Semančík, Edgar Lee Masters: *Spoonriverská anthologie*

Jakub Doubrava: Zásadní byl tvůj výběr textu, krásně se prolíná, vybral sis jej dobře. Máš velice výrazný, silný, charismatický projev, drží posluchačovu pozornost od začátku do konce. Co se týče jednotlivých osob, možná by bylo lepší zkusit jednotlivé části odděleně kontrastně vybarvit, ocenil bych osobnější přístup ke každé postavě. Je také třeba si víc vychutnat konec. Nerozdělujte myšlenky, když vám přesahují verš. Tvůj přednes mohu dál zobecnit pro všechny – záleží, abys při předne-

su podal názor, který na text jako recitátor máš, důležitá je nadstavba, která nás zajímá; kam recitátor ještě dál posune text, což se ve tvém případě podařilo.

Mikuláš Převrátíl, Robert McGough: *Někdo přijde a udělá to za mě líp*

JB: Hlavní téma tvého textu je osamělost autora. Bavi mě strohý zen – přísná zenová, jednoduchá, prostá, vyřčená promluva. Dokonale jsi souzněl s autorem. Bylo třeba si zenově počkat, což jsi udělal. Pauzy fungovaly dobře, protože byly dobře napojené. Možná bych si ještě víc pohrával s tím, že je to rýmované, myslím si, že mnohdy, když se forma drží dobře, vyjádří sama svůj význam.

Karolína Křepčíková, Květa Legátová: *Káča*

S výběrem skvěle souzním. Tvůj přednes byl čistý – oceňuji správná rozdělení a celkovou srozumitelnost. Mám akorát pocit, že v tom může být daleko větší vzdor, který v knize sama autorka vyjadřuje. Ale klobouk dolů, když jsi nemocná.

Edita Dušáková, Helmut Heissenbüttel / Josef Hiršal: *Cestou mezi dvěma situacemi*

Radim Šíp: Projevila jsi velmi šilenou soustředěnost a obrovská soustředěnost má sílu, což bych ocenil.

Pavλίna Štěpánka Borská,
Tereza Jindrová

Hledání ztraceného hlasu

Hmmm. Hmmm. Hmmm.
S Š S Š S Š S Š S Š.

Máňa méně míní. Máňa méně míní.

Před potokem pět kop konopí, za potokem pět kop konopí.

Je-li Olivier olivrejovaný, či není-li Olivier olivrejovaný?

Narukavičkovali, či nenarukavičkovali?

Jaké líbezné zvuky může recitátor zaslechnout po osmé hodině ranní v přednáškovém sále Národního domu! Začali jsme protažením a vytřepáním celého těla, postavili jsme se rovně, několikrát se zhluboka nadechli a vydechli. A pak už jsme zpívali brumendo, hučeli a syčeli, vlnili se a prohýbali. Každý si umlel slovo a pak jsme jich spoustu naházeli na hromadu uprostřed sálu. Zamotali jsme si a zase rozmotali jazyk jazykolamy všeho druhu. A zazívali jsme si společně. Jak jinak ze sebe aspoň částečně setřást trému, rozhýbat tělo a naladit hlas, třeba i po prohýřené noci? Proto uposlechněte výzvy lektorky dnešní hlasové rozcvičky Magdy Gracerové a běžte si rozcvičit hlas, tělo i mysl, protože jsou navzájem propojené a po ránu to potřebují! Přijďte na hlasovou rozcvičku, která bude zítra pod taktovkou Olgy Strašákové.

Vítek Staša

Klec bez mříží

RATATAVERITA; Pizeň

Jde o autorský počín. Jak dlouho jsi psal scénář?

Samuel Zheng: Dát to do kupy zabralo přibližně rok. Původní verzi jsme pak společně pilovali, soustředili jsme se na to, aby dialogy zněly dobře, takže si to herci i různě měnili. Tím pádem to celkově zabralo tak rok a půl až dva.

Co bylo předlohou, inspirací pro vznik?

SZ: Řekl bych, že to bylo moje okolí za časů covidu. No, hodně se mi toho honilo hlavou...

Proč měla postava „osudu“ zavázané oči?

Kateřina Bobysudová: Protože moje postava nesoudí, v tom je slepá. Postará se o to, aby se stalo to, co se má stát. To je vše.

Jaký je váš vztah k rekvizitám v představení?

SZ: Náš záměr byl vytvořit nějakou dynamiku. Například scéna s barem má být úplně grandiózní a v kontrastu něco minimálního až mikrohereckého. Ze začátku jsme s rekvizitami moc nepracovali, byly pak přidány. Občas pro nás znamenají atribut postavy,

například postava otce si na jeviště nosí s sebou alkoholismus v podobě láhve.

Co v představení znamená nástroje?

Jindřich Sklenář: Ve většině předěly, nebo alespoň ze začátku to tak bylo. Pak jsme v nich začali hledat symboly, například disonantní akord na piano nebo housle značí přízrak, anebo flashbacky.

Dominika Chomátová: Když jsme to psali, tak jsme se snažili vymýšlet leitmotivy. Snažili jsme se, aby to bylo součástí příběhu.

Sblížila vás tvorba inscenace lidsky?

Všichni: Jo! Rozhodně! Hodně jsme zkoušeli i doma. (*Smích.*)

Akramův tip pro nadšené diváky představení: film Petera Greenawaye Drowning by Numbers (Topení po číslech)

Recenze

Veronika a její (ne)přátelé

Inscenaci *Ratataverita* plzeňského souboru Klec bez mříží bychom na Wolkrově Prostějově nečekali. Divadlem poezie jde nazvat jen těžko. Pomineme-li axiom Jana Císaře, že divadlo poezie neexistuje, pod touto žánrovou nálepkou si představujeme nejčastěji divadlo neinterpretující dramatický text a význam hledající a sdělující skrze jevištní metaforu. *Ratataverita* je naopak inscenace původního dramatického textu režiséra Samuela Zhenga a typově by patřila spíše na Mladou scénu či na přehlídku činoherního divadla ve Volyni. Obsazením, nasazením a tématem je mladá a volenými inscenačními prostředky činoherní. Přesto i pro Wolkrův Prostějov může být inspirativní. Minimálně tím,

jak všichni interpreti rozumí sdělovanému tématu, doslova ho mají za své, jak umí jednoduše, ale efektivně vytvořit atmosféru, jednat slovem a udržet jevištní koncentraci. Téma hry, v jehož centru stojí generační konflikt a neutěšený život dospívajících, není nijak objevené, inspirované bude zřejmě jak životem, tak nejspíš především televizní produkcí typu seriál *Euforie* apod. Najdeme tu očekávanou směs workholických rodičů, osamělých dětí, experimentujících s drogami, domácího násilí, sebepoškození, úzkosti a strachu postavit se na vlastní nohy apod. Všechny tyto od „mladého souboru očekávané“ motivy traktuje dramatik i režisér Zheng (za vydatné podpory celého obsazení) ovšem nebývale poučeně, vědomě a místy i poměrně kompozičně důmyslně. Přes dílčí naivity v dialozích, neujasnění si výchozího žánru (hra má znaky rodinného dramatu, detektivky i alego-

rické morality a někdy jako by se neuměla rozhodnout, čím vlastně chce být nejvíc) či nešikovnosti v mizanscéně můžeme říct, že se jedná o tvar nečekaně vyspělý. A to i v herecké složce, kdy většina obsazení zvládá na nevelkém prostoru podhalit ledacos z vnitřního světa postav, nepopisně, jedním, dvěma rysy nastínit základní charakterizaci postavy a vyhnout se přitom jakékoliv karikatuře. Daří se jim navázat kontakt s partnerem (obzvláště scény Veroniky a Vincenta mají živý nerv) a především být uvěřitelní i v expresivních a herecky náročných situacích. Inscenaci by možná slušela důmyslnější práce s jevištním obrazem, větší dynamičnost zejména v hereckém projevu a dotažení některých motivů, ale i tak jsme měli co do činnosti s talentovaným pokusem o „činoherní divadlo klasického stříhu“.

Jitka Šotkovská

Čtverylka vrahounčina

V.E.M.3 ROHLÍKY; Karviná

Jak byste své představení nazvali?

Soubor: Skeč.

Režisérka: My tomu říkáme jednohubka.

Odkud pochází a jak vypadá předloha?

Režisérka: Autorem je básník Václav Jamek, který publikuje pod pseudonymem Eberhardt Hauptbahnhof, a báseň, kterou jsme se rozhodly ztvárnit, se jmenuje Čtverylka vrahounčina. Má klasickou písňovou formu, kde se střídají sloky a refrén. My jsme si s ní trochu pohrály, něco přidaly, ubraly nebo zrytmizovaly.

Máte nějak rozdělené role, nebo hrajete všechny jednu osobu?

Soubor: Obojí. Jsme zároveň jedna i tři osoby. Pojmenovaly jsme je jako šílená, organizovaná a „svatá“.

Režisérka: Jsou to tři části jedné osobnosti. Někdo je chápe jako tři různé, což ničemu nevádí, ale záměr byl, že jsou jedna, v níž se odehrává vnitřní boj.

Je představení jenom hra, nebo za ní máte nějaký hlubší výklad?

Soubor: My si vždycky něco hlubšího najdeme. Pro nás jsou to vnitřní boje ženy, která byla potupená, ale zároveň necháváme prostor divákům, aby si hledali vlastní významy. Často diváci pochopí, co jsme zamýšlely, ale někdy najdou jiné možnosti, jak sdělení chápat.

Kde jste sehnaly vanu, která zároveň připomíná tvar rakve?

Režisérka: Před deseti lety jsme ji potřebovaly na představení dramataku a od té doby zůstala netknutá. Já jsem si na ni vzpomněla, když jsme báseň rozebíraly. Vana a žena k sobě patří: prožívají v nich vnitřní boje, pláčou tam, nebo si naopak ve vaně užívají pohodlí. Vana je spojená s ženskými rituály.

Soubor: Hlavně tak krásná vana se musela využít.

Provázely vás nějaké komplikace?

Režisérka: Veronika v neděli spadla ze schodů, takže jsme nevěděly, jestli vůbec dneska budeme hrát. Takže byla trošku hopsavá, ale snad to nevadilo.

ČTVERYLKA POROTCOVA

Aš mi i koukat zvoškliví
Opona spadne zpráchniví
Aš bude všechno stejný kec
Se zbytky sil já nakonec
V.E.M.u sobě tři rohlíky
Zakousnu je s chutí s díky
Lalalala s chutí s díky

Darmo budete volad klit
S tímhle můžu se spokojid
Má to radost, vtip a hic
O minutu ani víc!

Nepíšu to sem pro zábavu
Však že mělo patu hlavu
Představení vrahounčino
To mě vskutku potěšilo
Přitom krátký tvar to byl
Přesný jasný měl svůj styl
Lalalala měl svůj styl

Darmo budete volad klit
S tímhle se můžu spokojid
Panna Márja v edikule
To byl obraz sakra vole!

Někdo musí plýtvat slovy
Překonávat hory doly
Přitom stačí řádků pár
Tempo rytmus tvůrčí var
Divadlo máš hnedlele
Snadný je to ne že ne
Lalalala nežene

Darmo budete volad klit
S tímhle se můžu spokojid
Ještě dodám tři dva ras
Divadlo má smysl zas

Vít Malota

Rozbor divadla poezie

Středechní diskuze započala hledáním druhého souboru a Vojty Bárty, který se prý zdržel ve sprše. Soubor i Vojta nakonec dorazili, takže diskuze mohla řádně začít.

První polovina diskuze byla věnována představení **Klec bez mříží** plzeňského souboru **RATATAVERITA** v režii Samuela Zhenga.

Nejprve bylo tradičně dáno slovo přítomnému diváctvu. Aktivní hlouček na levé straně měl z představení veskrze dobré pocity. Ocenili vizuální složku i emocionální dosah některých situací. Jen při disco scéně vzhledem k hlasitosti podle nich nevyzněl rozhovor hlavních postav. Slečna uprostřed se dobře orientovala v příběhových linkách a neztratila se v nich. Některé scény by však mohly být svižnější, chyběl zde prý také obraz štěstí jako kontrast k celkové tragice, která by o to více vyzněla. Divačka v zadní řadě by ocenila větší práci s temporytmem, pro další divačku bylo cenné, že šlo o výpověď generace mladých lidí, jak nahlíží na nás dospělé a jak jim ovlivňujeme životy a manipulujeme jimi. Jarka Holasová se velmi natrápila s postavou s páskou na očích, na což jí dívka na levé straně odpověděla, že ji vnímala jako ďábla na rameni, který jí napovídal, co prožívá, a lákal ji na špatnou stranu. Pán v zadní řadě to vnímal tak, že každý z nás před něčím zavírá oči, a to je důvod té pásky. Jiný pán položil otázku, zda šlo o divadlo poezie?

Vojta Bárta vykopal diskuze porotců. Diskuze o existenci divadla poezie je podle něj velký terminologický spor nejen Wolkrova Prostějova, ale celého divadla. Představení divadlem poezie nebylo, protože básně či práce se znakem divadlo poezie nedělá. Přesto bylo představení inspirativní pro náš festival i pro divadlo obecně. Po přehlídce v Plzni, kde inscenaci doporučili k postupu, udělali velký kus divadelního řemesla s dramaturgickou strukturou i situacemi. Soubor si dle něj zaslouží velký respekt a je moc rád, že jsme to zde mohli vidět.

Emma Zámečnicková považovala za důležité ocenit nasazení všech aktérů, nikdo se nevezl ani nevypnul a všechny postavy šly na dřev. Energie byla ukořícována s pokorou vůči celku. Centrum dění se přelézalo a všichni tomu pomáhali vzhledem k němu, nikdo to nenarušil. Mladé divadlo by mělo mít poselství a tady to bylo přesně zacílené. Taky se prý dojala, Samuel dokázal výborně vyhmátnout přesné dialogy matky a dcery, které byly díky tomu živé.

Akram Georgi byl hodně potěšen věcí, kterou občas postrádá, a to je dokončenost a dotaženost kusu, který není zahlcen popisností. Soubor se nenechal strhnout k tomu, aby šel po klišé a stereotypu (možná jen s výjimkou policisty). Je vzácné vidět soubor, který dokáže pracovat s emocemi ukázněně. Na jeho vkus to uhlídali na 95 %, některé profesionální soubory se nedostanou ani na 70 %. Občas se zde objevila nešikovná aranžmá, ale to byly spíše podružné věci. Možná by bylo

ještě vhodné si uvědomit, co znamená konkrétní pozice herců v rámci celého prostoru mizanscény.

Pro **Víta Malotu** zde bylo nedotažeností až příliš. Text není špatně napsaný, ale často postavám chybí cíl a průběžné jednání, občas se situace staly jen tak, že se odříkaly. Postavy jsou u stolu a povídají si, ale nic se neděje. Vztah se musí zjevit nejen slovy, ale i jednáním. Příkladem je scéna prvního polibku Veroniky a Vincenta, kdy situace směřovala ke všemu, jenom ne k polibku. Velmi pozitivně oceňoval, že je to „komunitní dítě“ souboru. Soubor se nepřišel předvést, jak jsou výborní herci, ale chtěli něco předat, což je oceněníhodné. Po krátké diskuzi porotců o účincích kokainu se Vítek vrátil k postavě s páskou přes oči. Její funkce tam je prý přinejmenším problematická, protože přeřikává to, co máme pochopit ze situací. Některé básně tahaly za uši. Nejde o výkon herečky, který byl adekvátní, ale o funkci a smysl postavy, která je spíše nadbytečná (např. scéna matky u notebooku).

Jitka Šotkovská zmínila, že se na začátku domnívala, že půjde o typické standardní divadlo z Mladé scény. Naopak ji však představení neustále a příjemně překvapovalo. Ocenila poučenost a talentovanost souboru v představení, které je velmi dobře vystavěné a v dobrém slova smyslu chytré vymyšlené. Motivy do sebe zapadaly a odkrývalo se, jaký má kdo vztah ke komu a kam to bude celé gradovat. Z televizního realismu se stávalo divadlo. S alegorickou postavou měla rovněž problém. Také je

zde otázka žánru. Jde o psychologické drama o dospívání, detektivku, či postmoderní synkrezi žánrů? Zastala se dále hereckých výkonů, herci drželi míru, byli věcní a uvěřitelní, každá postava měla zázemí. Varovala by před tím to více rozehrávat do psychologického herectví, spíše by to mohlo být obrazivější. Dále zmínila, že je vzácné takto mrazivě na mladém divadle dokázat zvládnout scénu domáciho násilí.

Dále se dostal ke slovu soubor a jeho režisér **Samuel Zheng**, který odpověděl na několik dotazů diváků. Nejprve dle něj vznikl scénář a teprve poté byl proložen poezií. Postava s páskou přes oči měla být původně závislost, ale postupně se mu více líbilo, že si to každý divák může vyloužit různě. Nejblíže je to teď asi osudu a tomu, co koriguje svět, ale tomu, co která postava cítí. Soubor hodně pomohl v postupném dotváření inscenace a závěrečný tvar je kolektivní práce všech členů.

Následně se diskuze stočila k druhému představení Čtverylka vrahounčina od karvinského souboru **V.E.M. 3 ROHLÍKY**, tentokrát v režii Radky Veselé.

Levý roh publika se opět ukázal názorově silným. Představení se mu prý velice líbilo, bylo dle něj krátké, vtipné a výstižné. Byla výborně zvolená rekvizita, mělo to dobrý temporytmus, krásně naučený text i přesně načasované pohyby. Kdyby to prý bylo delší, tak by to již tak výstižné nebylo. Sam Zheng obdivuje, že lze na tak krátkém prostoru říct tolik věcí. Podle pána na pravé straně bylo v podtextu

sdělení: „*Jsmo tu jako ženy a bereme si váš svět, který jste tou maskulinní energií zk...vili.*“ Jarka Holasová byla nadšená z práce s rekvizitou a jejími proměnami (rakev, kaple atd.), ještě více by ji rozehrála. Pro Radima Šípa bylo nádherné, jak slečna s ortézou pajdala, dávalo to rytmus odchodu.

Jitka Šotkovská započala diskuzi poroty. Ocenila, že soubor je specialistou na miniatury, je to žánr, kde se dobře našli. Stačí pět minut, všichni odchází šťastní, v nadsázce ideální forma divadla. Šlo de facto o parodii kramářské písně. Autor Václav Jamek má cit pro starší formy, i celkově pro jazyk a slovní hříčky. Jako porota oceňujeme postoj, energii, švih a věcnost. Na nic se netlačí a je to strašně radostné. Jde o uvolnění ženské frustrace, zjevuje se zde hodně podob ženství – Panenka Marie, Venuše, tři čarodějnice z Macbetha. Miniatura však musí být vybroušená jako diamant, je nutno více pracovat na jevištní mluvě. Konec zde fungoval jako lyrická pointa.

Emma Zámečnicková zdůraznila, že šlo o výsostné divadlo poezie v tom, že se poezie ocitla na jevišti, ale přitom všechny divadelní a jevištní prostředky sloužily k interpretaci básnického textu. Text byl zdánlivě rozmaširován, ale přitom byl plně zachován. Zachována byla forma, práce s refrémem, bylo tam všechno, co čekáme od interpretace básnického textu. Bylo to zpracované s velkou pokorou. Je to přesná ukázka toho, co je divadlo poezie.

Akram Georgi připomněl, že často vidíme na přehlídkách vynikající výkony lidí, kteří se skvěle naučili text a s maximem talentu se ho snaží interpretovat. Ale pak se občas stane, že do někoho slova jednodušeji vstoupí a následně autenticky vycházejí ven, a lze jim to téměř věřit jako autorské interpretaci – to je o celou jednu třídu dál. Šlo o obrovský zážitek prožití poezie tím, že se tím herečky bavily a téměř jako kdyby improvizovaly. Nebyl zde cítit žádný pocit naučenosti či nacvičenosti, ale spíše že je to v danou chvíli napadá.

Vojtu Bártu představení nadchlo, až na práci s jazykem, kde má soubor rezervy. Ale jinak to má přesnou míru toho, aby to bylo svobodné, vtipné, rytmicky i jinak čisté a přesné. Je to krátká, ale velice naplněná věc. Divadelní zážitek nezáleží na počtu odsezených minut, ale spíše na intenzitě, která zde byla značná. Bojí se tento zážitek překopávat, jen by bylo vhodné doladit pár technických detailů.

Vít Malota ocenil, že se povedlo udržet písňový rytmus. Ještě by možná potřeboval jeden silný obraz. Výslovnost nebyla ideální.

Jitka Šotkovská doporučila najímat inscenaci jako půlnoční překvapení na svatby, aby novomanželé věděli, co je čeká.

Akram Georgi na závěr doporučil zhlédnutí filmu *Topení po číslech* od režiséra Petera Greenawaye, který má k inscenaci jisté analogie.

Vítězslav Adamec

Přednes, nebo h

Seminář s Martinou Longinovou

Přicházím do modrého salonku v Národním domě, kde má zanedlouho začít seminář věnující se vztahu přednesu a dramatického monologu. Účastníci se pomalu scházejí, místností však procházejí také recitátoři, kteří mají ve vedlejší místnosti rozborový seminář. Sedíme v kruhu a očekáváme začátek.

Martina Longinová nás přivítá a začne diskuzí o dnešních přednesech první kategorie. Ptá se nás jednoho po druhém, jak bychom hodnotili celkovou úroveň, jestli nás

zaujaly konkrétní výkony a co říkáme na dramaturgii a výběr textů. Účastníci se shodnou, že přednesy byly různé kvality, ale úroveň zůstávala dobrá, mnozí konstatují, že převládaly texty vtipné nebo aspoň pozitivně laděné.

Jelikož charakter semináře je vesměs diskuzní, posloužilo úvodní zhodnocení k tomu, abychom se rozmluvili a nebáli se v dalším průběhu odpovídat nebo se ptát.

Samotné téma otevírá Martina rekapitulací včerejšího semináře. Připomíná základní

rozdíly mezi přednesem a monologem, které spočívají například ve výběru textu. Pro recitaci si vybíráme spíše poezii či prózu, monology čerpáme z tvorby dramatické. Méně běžné a spíše experimentální útvary k přednesu jsou koláž a montáž. Velkou pozornost potom věnujeme mezním útvarům, především nedramatickým textům v ich-formě. Diskutujeme o míře stylizace, o identifikaci s postavou a o úloze vypravěče.

Poté, co si připomeneme základní rozdíly, kterým se

herecký monolog?

účastníci věnovali v úterý, následuje interaktivnější část semináře. Na stolech má Martina připravené tři kolonky: přednes, ich-forma a monolog. Společně pak zařazujeme pojmy na lístcích pod jednotlivé kategorie, podle toho, zda se hodí spíše k monologu, přednesu, nebo jsou někde uprostřed. Probíráme postupně pojmy jako role, stylizace, identifikace s postavou či jednání v situaci. Mluvíme o výrazových prostředcích typických pro přednes, jako je tempo, rytmus, intonace, důraz a pauza, a o prostředcích jevištních: gestu, pohybu, rekvizitě, světle. Mnohokrát narazíme na charakteristiky, které jsou pro obě disciplíny

společné, jindy zase na specificky divadelní nebo recitační. Hovoříme o vzájemné prostupnosti a blízkosti obou pólů, zejména v mezních útvarech psaných ich-formě. Po rozřazení a prodiskutování všech pojmů vyhlásí lektorka pauzu.

Po přestávce se vrháme na praktickou část. Martina přivezla velké množství textů, kterými se budou účastníci v následujících dnech zabírat. Jsou to různé příklady textů, se kterými je možné zacházet oběma způsoby: ztvárnit je jevištně jako monolog, nebo s vypravěčským odstupem při recitaci. Vybíráme si z různých próz i básní psaných v první osobě (mezi

nimi například jedna, jejímž mluvčím je hlemýžd'), monologických úryvků z dramatu, dopisů fiktivních i skutečných osobností. V příštích dnech si budou moci účastníci zkoušet různé interpretační polohy, herecké i přednesové, pokusí se o stylizace postavy nebo naopak o vypravěčský odstup.

Odcházím ve chvíli, kdy si všichni zaujatě pročítají a vybírají texty. Mají před sebou pro zbývající dva semináře spoustu práce.

Vít Staša

/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/

/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/

večer

*Na malinovém nebi
rozpouští se den.
Za zídkou z cihel
omamně voní bezy.*

*Je slyšet každý list.
Bez hnutí vrůstá
kaštan do noci.
V kamenech šplíchá tma.*

*Jan Skácel
(SMUTÉNKA 1965)*

/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/

/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/Skácel/100/°/

Wolkráč zelenější aneb Prostějovský Green Deal

Redukce odpadu a recyklace jsou nedílnou součástí každodenního snažení o udržitelnější život. V angličtině se zažila poučka reduce – reuse – recycle, která by se do češtiny dala volně přeložit a poté aplikovat na naše prostějovské environmentální snažení jako redakce – recitace – recyklace. Každý správný recitátor je proto také recyklátor. Kvalitní texty k recitaci jsou sice ob-

novitelné zdroje, ale i u nich může dojít ke značnému vyčerpání. Nezdá se například jako nejlepší nápad recyklovat text, který vás zaujal na Wolkráči minulý rok, mohl by být zkrátka příliš opotřebovaný. Texty jsou jako les. Pokud recitátor nějaký text mocným slovem skácel, tak je třeba počkat mnoho let, než zase vyroste do své původní košaté krásy. Proto recyklujte tex-

ty, ovšem s trpělivostí a péčí, která je přírodě vlastní. Raději sázejte nová semena, hledejte nové básně a prózy, které pak budou moci klíčit, a třeba za pár let inspirují nové mladé hledače, aby je opět zrecyklovali a dali jim nový život! Ponaučení: Recyklujte, recitujte a sázejte stromy.

Vítek Staša

První včerejší představení **Klec bez mříží** plzeňského souboru **RATATA VERITA** bylo na hudbě z velké části postaveno – a to zejména na silné pianohouslové dvojnožce. Již počáteční ostinato nás uvedlo do tísnivé atmosféry celé hry a po celou dobu sloužilo jako pojivo, deus ex machina i téma dialogů. Tklivé klavírní melodie deprivatione se střídaly s ráznějšími figurami, které byly jednoduché, ale přesné. Housle, občas nazývané skřipky, dostaly svému jménu a řádně proskřípaly skřípějící vztahy. Přeskok do discodusna setmělých barev! Ušní bubínky se komíhají a melou, však rychlý stříh a návrat do familydusna. Alkoholově-sjeté disonance strun. „Pustíš mi metal?“

„Hm, tak jo..“

FHAAAAAAAAAAK!!!! „Jak se ti to líbí?“ „No, i techno je lepší než tohle!“

Ticho neléčí, ticho je díra po zdrogované duši.

„Zpěv statisíců supů rozléhá se dál, bez křidel, aby z tebe on život sál.“

V druhém představení Čtveřylka vrahounčina od karvinského souboru **V.E.M. 3 ROHLÍKY** hrál zejména vnitřně melodický mumlot tria hereček, který se rozvíjel až do nečekaně pozoruhodných polyfonních kánonů... Šplouch, šplouch, cák!

„Až vezmu na manžela kvér, zazní mi v duši hudba sfér..“

Na závěr jsme se všichni sešli na jednom z hudebních vrcholů letošního Wolkrova Prostějova, na multižánrové kapele **Hm...** Byv omámen opojnou hravostí kropící nás živou vodou, zažil jsem jeden z nejsilnějších prostějovských hudebních prožitků za dobu, co jsem zde kdy byl. Až téměř trampské hlasové souznění v kombinaci s chutnými houslovými

glissandy, labužnickým piánem, přepříčnou flétnou a živočišným bubny vytvořilo poediverzitu nebývalé potěchy. A po *Baladě o očích topičových* jsme se s Vojtou Bártou jednosrdečně shodli, že jsme se právě roztekli. „Všechna slast musí být spotřebována“, a to tedy byla...

A co nás čeká dnes v pozdní večer od 21:45 na kotěrovské zahrádce? Tentokrát nás bez slitování vystřelí do budoucnosti hyperpopový elektronický dábel **Wierdsky**. Míchá všemožné žánry do nabušené ginsbergovské směsi, která vás nenechá v klidu a donutí vás přejít do jiných dimenzí, transu a psychedelie! Tohle Wolkrák ještě nezažil a to je dobře!

Vítězslav Adamec

Hudební okýnko

Prostějovské poprvé

Kromě mnoha obchodů s módou mě v Prostějově na první pohled nejvíc uchvátily rozmanité možnosti ubytování. Ráda bych začala naším nejoblíbenějším tříhvězdičkovým hotelem Avion na jednom z mnoha prostějovských náměstí, ve kterém jsme k našemu štěstí ubytováni. Zápach zašlého cigaretového kouře se tam snoubí s atmosférou 60. let, z čehož jsem nadšená. Retro interiér našeho pokoje, jemuž kraluje masivní konferenční stůl s kameninovou deskou, doplňuje grandiózní pohovka světlých barev. Nabídka služeb na recepci, fungující nepřetržitě, je rozhodně rozsáhlá, jde si objednat buzení nebo si vybrat ze široké nabídky občerstvení za přijatelné ceny. Lze si pořídit i kondom(y) za 90 Kč.

Tim Postovit, lektor semináře o slam poetry, se ve svém pokoji v Avionu cítí jako Gulliver, jenž se trochu bojí si lehnout do malé postýlky. „Televize má rozměry menší než průměrný dnešní telefon. Plus

design. Krása,“ hodnotí ubytování Tim.

Členka redakce Zpravodaje Terka Jindrová zažila při svém prvním nočním návratu na pokoj zajímavou příhodu. „V Avionu je fronta. To je jak v Las Vegas. Nikdo nám nechce otevřít ty venkovní dveře. Paní asi spinkala. Už přišla.“ Následně si ale vzala klíč od jiné světnice, vlezla tam, pochopila svůj omyl a vrátila se na recepci, jenže... „A paní tu zasněná. Ona pod tou recepcí spí. Ona tu má postel. Promluvila na mě a nikde její tělo a nic. Mám infarkt. Už nikdy nejdu bez vás!“ popsala své Avion entrée Terka.

O dalších možnostech ubytování jsme jen slyšeli. Nabízí se hotel Gol na ulici U Stadionu. Na Mapách.cz o něm uvádí, že jde o ubytovací automat 24/7. O Golu víme od náhodného respondenta Matěje, který ho popsal jako sportovní hospodu s penzionem nahoře. Při příchodu byl údajně dotázán,

zda jde na brigádu. Odvětil, že je tam ubytovaný.

Poslední zmíněné ubytování už bohužel nefunguje, neboť ho zavřela hygiena. Nacházelo se ve čtvrti Vrahovice na východním okraji Prostějova. Ve čtvrti omývané řekami Romže a Hloučela. Na dveřích prý stálo, že dovnitř nesmí vstupovat děti bez doprovodu dospělých. Terka Svěráková, účastnice WP, tam před více než pěti lety nocovala. „Nejčastěji jsme spali ve Vrahovicích, pěšky asi 45 minut od centra, paneláková ubytovna s dělníkama z Moldavska, šlo se tam přes čtvrtý bývalých továren – celé to dávalo jiný rozměr té přehlídce. Po cestě nic moc nebylo, jen cestou byl podle mě nějaký klub... takové galaktické jméno měl a vedle něj tekla potok, nebo spíš nějaká stoka, protože to hrozně smrdělo – a ne, není to můj pražský pohled, říkali to i místní,“ uvedla pamětnice.

Pavčina Štěpánka Borská

Redakce Wolkrova Prostějova 2022

Martin Kuncl, Nikola Beková, Vítězslav Adamec, Pavčina Štěpánka Borská, Tereza Jindrová, Vít Staša
Foto: Marek Gerhard
Vydává NIPOS ARTAMA
neprošlo jazykovou korekturou